

Františkovo slovo

č.108

Milosrdenství a obrácení

Nelíbí se mi, když se mluví o genocidě křesťanů - řekl papež a vysvětlil proč

Ztráta je ziskem

Jak neupadnout do pokrytectví, kázal dnes papež František

Milosrdenství očišťuje srdce

Proč je abdikace Benedikta XVI. lekcí pro církev...

Videoposelství papeže Františka u příležitosti cesty do Arménie

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Milosrdenství a obrácení

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Po svém zmrtvýchvstání se Ježíš, dříve než vstoupil do Otcovy slávy, několikrát ukázal učedníkům. Úryvek z evangelia, který jsme právě vyslechli (Lk 24, 45-48), vypráví o jednom z těchto zjevení, ve kterém Pán poukazuje na zásadní obsah kázání, které mají apoštolové světu nabízet. Můžeme jej shrnout dvěma slovy: „**obrácení**“ a „**odpuštění hříchů**“. To jsou dva charakteristické aspekty Božího milosrdenství a péče, kterou nám Bůh s láskou prokazuje. Dnes budeme uvažovat o *obrácení*.

Co je to obrácení? Vyskytuje se v celé Bibli a zejména v kázání proroků, kteří bez ustání **vybízejí lid, aby se „vrátil k Pánu“, prosil o odpuštění a změnil životní styl**. Obrátit se znamená podle proroků změnit směr cesty a znovu se obrátit k Pánu na základě jistoty, že nás má Pán rád a Jeho láska je stále věrná. Vrátit se k Pánu!

Ježíš udělal z obrácení první slovo svého kázání: „Obráťte se a věřte evangelium“ (Mk 1,15). To znamená pohlédněte zpět a obraťte se. A touto zvěstí se Ježíš prezentuje lidu, po kterém žádá, aby Jeho slovo přijal jako poslední a definitivní Otcovo slovo k lidstvu (srov. Mk 1,15). V porovnání s kázáním proroků klade Ježíš ještě větší důraz na vnitřní dimenzi obrácení, kterého se účastní celý člověk srdcem i myslí, aby se stal novým stvořením, novým člověkem. Mění srdce a obnovuje dotyčného.

Když Ježíš volá k obrácení, nepočíná si jako soudce lidí, nýbrž přibližuje se, sdílí lidskost, tedy cestu, domov, stůl... Milosrdenství vůči těm, kteří mají zapotřebí změnit život, prokazoval svojí laskavou přítomností, aby se každý zapojil do dějin spásy. Ježíš přesvědčoval lidi laskavostí, láskou a tímto svým počínáním se hluboce dotýkal srdce lidí, kteří cítili, že jsou přitahováni Boží láskou a podněcováni ke změně života. Právě tak došlo k obrácení Matouše (srov. Mt 9,9-13) a Zachea (srov. Lk 19,1-10), protože pocítili, že Ježíš a skrze Něho Otec je má rád. Pravé obrácení nastává, když přijmeme dar milosti, a zřejmým znamením jeho autenticity je všímavost k nouzi bratří a ochota jít jim vstříc.

Drazí bratři a sestry, častokrát i my pociťujeme požadavek změny, která by zapojila celou naši osobu! Kolikrát jen si říkáme: »Musím se změnit, nemohu takto pokračovat.. Můj život na této cestě nepřinese plody, bude marný a já nebudu šťastný.« Často nás napadnou takové myšlenky! A Ježíš vedle nás říká s nataženou rukou: »**Pojď, pojd' ke mně. Způsobím to já, změním ti srdce, změním ti život a učiním tě šťastným.**« Věříme tomu však nebo ne? Věříme nebo nevěříme? Co myslíte vy: věříte v to nebo ne? Méně aplausu a více hlasu: věříte či ne? (*lidé odpovídají: ano – pozn. překl.*) Tak tomu je! Ježíš je s námi a zve nás ke změně života. On spolu s Duchem svatým, který v nás zasévá tento neklid, abychom změnili život a trochu se polepšili. Sledujme tedy toto Pánovo pozvání a nekladme odpor, protože jediné, otevřeme-li se Jeho milosrdenství, nalezneme pravý život a opravdovou radost. Musíme pouze otevřít dveře dokořán a On učiní to zbývající. On působí všechno, ale na nás je otevřít Mu srdce, aby nás mohl uzdravit a umožnit nám jít dál. Ubezpečuji vás, že budeme šťastnější.

Nelíbí se mi, když se mluví o genocidě křesťanů - řekl papež a vysvětlil proč

Řím. V sobotu odpoledne (18.6.) navštívil papež římské sídlo Nadace Svaté Rodiny Nazaretské zvané rovněž Vila Nazaret u příležitosti 70. výročí jejího založení. Jde o veřejně prospěšné dílo založené po druhé světové válce o. Domenicem Tardinim, pozdějším kardinálem, jako útulek pro osiřelou mládež. Dnes slouží jako kolej pro vysokoškolské studenty, kterých je přibližně 250. Nabízí jim nejen přístřeší, ale i křesťanskou formaci.

Nadace kardinála Domenica Tardiniho, která dílo spravuje, má po celém městě víc poboček, ale papež navštívil její původní sídlo, tedy vilu Nazaret na ulici Domenica Tardiniho č.p.35.

Zde jej přivítali v sobotu v podvečer kardinál Achille Silvestrini a arcibiskup Claudio Maria Celli. Přítomni byli bývalí i nynější studenti této koleje. Římský biskup nejprve ve zdejší kapli předsedal bohoslužbě slova, při níž **komentoval evangelium o milosrdném Samaritánovi**, a potom na setkání se studenty dlouze spatra odpovídal na jejich otázky.

Ve spontánním proudu názorů na nejrozmanitější témata církevního a světového dění papež mimo jiné poznamenal:

*„Nemám rád a chtěl bych to říci jasně, nelíbí se mi, když se mluví o genocidě křesťanů například na Blízkém východě. **To je redukcionismus. Pravdou je, že jde o pronásledování, které křesťany přivádí k věrnosti a koherenci vlastní víry. Nedopouštějme se tohoto sociologického redukcionismu ve vztahu k tomu, co je tajemstvím víry, totiž mučednictví.**“*

Krvavé mučednictví ovšem není jediný způsob, jak dosvědčovat Krista, řekl dále papež František. **„Existuje i mlčenlivé každodenní mučednictví jako mučednictví poctivosti ve světě, který se stal »úplatkářským rájem« anebo mučednictví nemluvnosti v pokušení ke kletvám; mučednictví v trpělivosti, při výchově dětí, mučednictví věrnosti v lásce.**“

Křesťanská důslednost se zakládá na uznání, že jsme hříšníci, kteří jsou Kristem uzdraveni nebo uzdravováni – řekl dále papež v odpovědi na otázku, zda se někdy on sám ocitl v krizi víry.

*„**Křesťan, který to nikdy nezažil, a jeho víra nikdy neprošla krizí, je o něco ochuzen. Je křesťanem, který se spokojil s určitým zesvětštěním a tak se ubírá životem. [...]** Dnes se musíme hodně snažit, abychom rozpoznali svaté od těch, kteří se jenom dělají svatými. Je mnoho nalíčených křesťanů, kteří nejsou křesťany proto, že neznají nezištnost.*“

Řečí Boha je nezištnost – pokračoval papež v odpovědi na jinou otázku. „Jsme povoláni osvojit si tuto řeč ve světě ovládaném logikou *do ut des* (volněji „něco za něco“). Individualismus a hedonismus vedou k vážným lidským nespravedlnostem.

*„**Válka je podnikání, které v této chvíli nejvíce vydělává. Červený kříž nedokáže doručit humanitární pomoc. Zbraně však dojdou vždycky. Žádné celní opatření je nezastaví. [...]** Dnes existuje ekonomie, která zabíjí. V jejím středu není člověk, muž či žena, nýbrž bůžek peněz, který zabíjí. Ráno lze nalézt mrtvého bezdomovce na piazza Risorgimento (vedle Vatikánu - pozn.překl.), ale ve zpravodajství se to neobjeví. Když ale na burze v Tokiu, New Yorku či Stuttgartu poklesne kurs o dva či tři stupně, je to mezinárodní tragédie. **Jsme otroci systému, který zabíjí. Otroky i oběťmi.**“*

Téměř hodinu a půl odpovídal papež na otázky mladých v římské vile Nazaret, koleji určené ekonomicky znevýhodněným studentům, a v závěru s úsměvem poznamenal:

*„**Děkuji vám za trpělivost, kterou jste měli s tímto poněkud postním kázáním. Děkuji za vaše svědectví a prosím vás, modlete se za mne, protože tato práce není snadná. Modlete se za mne.**“*

Ztráta je ziskem

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelní perikopa této neděle (Lk 9,18-24) nás opět takříkajíc „tváří v tvář“ konfrontuje s Ježíšem. V jedné ze vzácně klidných chvil, kdy je se svými učedníky sám, táže se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“ (v.18). A oni odpovídají: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní myslí, že vstal z mrtvých jeden z dávných proroků“ (v.19). Lidé tedy měli Ježíše ve vážnosti a považovali jej za velkého proroka, ale neuvědomovali si ještě jeho pravou identitu, tedy že je Mesiáš, Syn Boží poslaný Otcem ke spáse všech.

Ježíš se potom obrací přímo na apoštoly, protože to jej zajímá více, a ptá se: „A za koho mě pokládáte vy?“ Jménem všech Petr ihned odpovídá: „Za Božího Mesiáše!“, to znamená: Ty jsi Mesiáš, posvěcený a poslaný Bohem spasit Jeho lid podle Smlouvy a příslibu. Ježíš tak zaznamenává, že dvanáct apoštolů a zvláště Petr obdrželi od Otce dar víry; a proto jim začal otevřeně - jak poznamenává evangelium (srov. Mt 16,21, ale český překlad má pouze „začal naznačovat“ - pozn. překl.) - naznačovat, co jej očekává v Jeruzalémě: „Syn člověka - říká - bude muset mnoho trpět, bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, bude zabit a třetího dne bude vzkříšen“ (v. 22).

Tytéž otázky jsou dnes kladeny každému z nás: „Za koho pokládají Ježíše lidé naší doby?“, a ta další je ještě důležitější: „Za koho pokládá Ježíše každý z nás? Já, ty a ty a ty... **Kým je Ježíš pro každého z nás?** Jsme povoláni osvojit si Petrovu odpověď a s radostí vyznat, že Ježíš je Syn Boží, věčné Otcovo Slovo, které se stává člověkem, aby vykoupilo lidstvo a zahrnulo je hojností božského milosrdenství. Mnozí lidé vnímají kolem sebe i v sobě prázdnotu - možná, že my někdy také - jiní jsou znepokojeni a znejistěni v důsledku povážlivé situace a konfliktů. Všichni potřebujeme patřičné odpovědi na svoje otázky, na svoje konkrétní otázky. V Kristu, jedině v NĚM, lze nalézt pravý pokoj a naplnění všech lidských tužeb. Ježíš zná srdce člověka jako nikdo jiný. Proto je může uzdravit, obdařit životem a útechou.

Po skončení dialogu s apoštoly se Ježíš obrací ke všem a říká: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě“ (v.23). Nejde o nějaký zdobený kříž nebo ideologický kříž, nýbrž životní kříž, který je křížem vlastních povinností, kříž obětování se pro druhé z lásky - pro rodiče, děti, rodinu, pro přátele a také pro nepřátele - kříž ochoty být solidární s chudými, zasazovat se za spravedlnost a pokoj. Přijetím tohoto postoje, těchto křížů, se vždycky něco ztratí. **Nesmíme nikdy zapomenout, že „kdo ztratí svůj život [pro Krista], zachrání si ho“ (v.24). Je to ztráta, která je ziskem.**

Pamatujme na všechny svoje bratry, kteří dodnes tato Ježíšova slova praktikují, nabízejí svůj čas, svoje námahy a dokonce svůj život, aby nezapřeli svoji víru v Krista. Ježíš nám dává skrze svého Svatého Ducha sílu jít vpřed cestou víry a svědectví, konat, co věříme, a neříkat jedno a dělat druhé. A na této cestě je nám neustále nablízku a předchází nás Matka Boží: nechme se od ní vzít za ruku, když procházíme těmi nejtemnějšími a nejobtížnějšími chvílemi.

Kázání z Domu sv. Marty

20.6.2016

Jak neupadnout do pokrytectví, kázal dnes papež František

Vatikán. Dříve než začneme posuzovat druhé, podívejme se do zrcadla na sebe - doporučoval papež František v homilii při ranní mši. Ta dnešní byla poslední, kterou papež sloužil s účastí lidu a kázáním v kapli Domu sv. Marty před letní přestávkou, která potrvá do 8. září. Petrův nástupce poukázal v dnešní homilii na to, čím se vyznačuje a liší Boží soud od toho lidského.

Pouze Bohu náleží soudit, takže, nechceme-li být souzeni, musíme se vyvarovat souzení druhých. Papež František si vzal podnět z dnešního evangelia (Mt 7,1-5), ve kterém Ježíš své učedníky vede právě tímto směrem. **„My všichni – komentoval papež – si přejeme, aby nás v den soudu Pán posuzoval laskavě a zapomněl na četné poklesky, kterých jsme se v životě dopustili. Pokud tedy ustavičně jenom druhé posuzuješ – podotkl dále – budeš souzen stejně měrou. Pán po nás proto chce, abychom se na sebe nejprve podívali do zrcadla.“**

„Hleď do zrcadla, nikoli však kvůli nalíčení, aby nebyly vidět vrásky. To ne, to není ta rada. Hleď do zrcadla, abys viděl, jaký jsi. »Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém oku nepozoruješ? Nebo jak chceš říkat svému bratrovi: Dovol, ať ti vyndám z oka třísku, a sám máš ve svém oku trám?«. Když něco takového učiníme, co nám řekne Pán? Jedním slovem: »Pokrytče! Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku z oka svého bratra.«

Pán – řekl dále papež – se tady, jak se zdá, poněkud rozhořčil, a označuje nás za pokrytce, poněvadž se stavíme na místo Boží. To je to, k čemu had přiměl Adama a Evu: »Budete-li jíst z toho stromu, budete jako Bůh« (srov. Gn 3,1-8), a jim se zachtělo stanout na místě Božím.

„Proto je tak ohavné soudit. Pouze Bohu přísluší soudit, pouze Jemu! Nám pak láska, porozumění a modlitba za druhé, když vidíme nedobré věci, ale také rozmluva s dotýčným: »Poslyš, vidím to a to. Možná, že bys měl...« Nikdy však nesoudit. Nikdy. Soudíme-li, je to pokrytectví.“

Pokud soudíme – řekl dále papež – stavíme se na místo Boha, ale náš soud je chatrný a nikdy nebude opravdovým soudem. „Proč nemůže být náš soud stejný jako ten Boží? Protože je Bůh všemohoucí a my nikoli?“ – tázal se papež a odpověděl: „Ne proto. Našemu soudu totiž chybí milosrdenství. Když soudí Bůh, soudí milosrdně.“

„Pomysleme dnes na to, co nám Pán praví: nesudíme, abychom nebyli souzeni; míra či způsob, jak soudíme, bude stejný jako ten, kterým budeme souzeni my; a za třetí: dříve než začneme posuzovat, podívejme se do zrcadla. Napadne-li mne: »Tento činí to či ono«, chvíli počkám, podívám se do zrcadla a pak přemýšlím. Jinak budu pokrytcem, protože se budu stavět na místo Boží a můj soud bude ubohý, protože mu bude chybět něco velmi důležitého, co je vlastní Božímu soudu, totiž milosrdenství. Kéž nám Pán umožní dobře tyto věci chápat.“

Generální audience

22.6.2016

Milosrdenství očišťuje srdce

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

„Pane chceš-li, můžeš mě očistit!“ (Lk 5,12) – taková je prosba, kterou se na Ježíše obrátil malomocný. Tento muž nežádal jenom své uzdravení, nýbrž „očistění“, to znamená celkové uzdravení těla i srdce. Lepra byla považována za formu Božího prokletí, za hlubokou nečistotu. Malomocný se musel zdržovat daleko ode všech, neměl přístup do chrámu a na žádnou bohoslužbu. Byl vzdálen od Boha i od lidí. Takový život byl tristní.

Navzdory tomu však onen malomocný nekapituloval ani před nemocí, ani před opatřeními, která z něho činila vydědence. Aby se dostal k Ježíši, nebál se porušit zákon a vstoupil do města, což mu bylo jako malomocnému rovněž zapovězeno, a když jej nalezl „padl tváří k zemi a prosil ho: Pane, chceš-li, můžeš mě očistit“ (v.12). Toto vše, co tento muž považovaný za nečistého učinil, je výrazem jeho víry! Uznává Ježíšovu moc, je si jist, že ho může uzdravit a že všechno závisí na Jeho vůli.

Tato víra je silou, která mu umožnila zlomit každou konvenci a usilovat o setkání s Ježíšem. Poklekl před ním a nazval jej „Pánem“. Prosba malomocného ukazuje, že předstupujeme-li

před Ježíše, není třeba dlouhých promluv. **Stačí pár slov, jen když jsou provázena plnou důvěrou v Jeho všemohoucnost a v Jeho dobrotu. Svěřit se vůli Boží totiž znamená odevzdat se Jeho nekonečnému milosrdenství.** Já se vám také osobně svěřím. Večer nežli se uložím do postele, modlím se krátce takto: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit!“ A modlím se pak pětkrát Otče náš, za každou Ježíšovu ránu, protože Ježíš nás očistil ranami. A když to dělám já, můžete doma říkat i vy: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit!“, myslet na Ježíšovu ránu a říci Otče náš za každou z nich. A Ježíš nás vždycky očistí.

Ježíš byl tímto mužem hluboce pohnut. Markovo evangelium zdůrazňuje, že „s ním měl soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho řekl mu: »Chci, buď čistý!« (Mk 1,41). Ježíšova slova jsou provázena gestem a činí jeho učení výmluvnějším. Na rozdíl od nařízení Mojžíšského zákona, který zakazoval malomocnému, aby se přiblížil (srov. Lv 13,45-46), Ježíš vztáhnul ruku a dokonce se jej dotknul. Kolikrát my potkáme chudého, který nám jde vstříc! Můžeme být také velkodušní, můžeme mít soucit, ale obvykle se jej nedotkneme. Nabídneme mu minci, ale vyhneme se tomu, abychom se jej dotkli rukou. Zapomínáme, že je tělem Krista! Ježíš nás učí, abychom se nebáli dotknout chudých a vyděděných, protože On je v nich. Dotknout se chudého nás může očistit od pokrytectví a jeho stav nás zneklidní.

Dotýkat se vyloučených. Dnes mne tady doprovázejí tito mladíci. Mnozí si o nich myslí, že by bylo lépe, kdyby ve své zemi zůstali, ale také si tam mnoho vytrpěli. To jsou naši uprchlíci, kteří jsou mnohými považováni za vyloučené. Prosím vás, toto jsou naši bratři. Křesťan nikoho neodepisuje, přizná místo všem a nechá přijít všechny.

Jakmile Ježíš uzdravil nemocného, nařídil mu, aby o tom nikomu neříkal, ale „ukázal se knězi a přinesl oběť za své očistění, jak to nařídil Mojžíš – jim na svědectví“ (v.14). Toto Ježíšovo nařízení ukazuje přinejmenším tři věci.

Za prvé: **milost, která v nás působí, nehledá senzace.** Obvykle působí diskrétně a neokázale. Hojí naše rány a vede nás po cestě svatosti trpělivým utvářením našeho srdce podle Srdce Pánova, aby si tak stále více osvojovalo Jeho myšlení a Jeho cítění.

Za druhé: oficiálním ověřením uskutečněného uzdravení kněžími a přinesením odčiňující oběti je malomocný opět začleněn do společenství věřících a do života společnosti. Tímto opětovným začleněním se dovršuje jeho uzdravení. Jak sám prosil, je nyní plně očistěn!

Tím že se ukázal kněžím, vydává jim malomocný svědectví o Ježíši a Jeho mesiášské autoritě. Síla soucitu, se kterým Ježíš uzdravil malomocného, vedla víru tohoto muže k otevření se misijnímu poslání. Byl vyloučen, ale nyní je jedním z nás.

Pomysleme na svoje ubohosti. Každý má ty svoje. Přemýšlejme poctivě. Kolikrát je skrýváme pod přetvářkou „dobrých způsobů“. Právě tehdy je nezbytné, abychom sami poklekli před Bohem a prosili: „Pane, chceš-li, očisti mne!“ A činite tak každý večer, než se uložíte ke spánku. A nyní řekněme tuto krásnou modlitbu všichni společně: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit!“.

Reportáže, reflexe, sloupky

22.6.2016

Proč je abdikace Benedikta XVI. lekcí pro církev...

Předmluva ke knize vybraných textů Benedikta XVI. o kněžství

Papež František

Pokaždé, když čtu díla Josepha Ratzingera/Benedikta XVI., je mi stále více jasné, že tento muž vždy dělal a dosud dělá „teologii na kolenou“. Je totiž patrné, že spíše než teologickým velikánem a učitelem víry je to člověk, který opravdu věří a opravdu se modlí. Muž, který zosobňuje svatost, muž pokoje, Boží muž. A takto příkladně ztělesňuje jádro veškerého kněžského počinání – ono hluboké tkvění v Bohu, bez něhož jsou zbytečné všechny organizační schopnosti, domnělá intelektuální nadřazenost, peníze i moc. Benedikt XVI.

ztělesňuje onen trvalý vztah k Pánu Ježíši, bez kterého nic není pravda a ze všeho se stává rutina, z kněží jsou téměř placení zaměstnanci, z biskupů byrokrati a z církve nikoli Církev Kristova, nýbrž jakýsi náš produkt, vcelku zbytečná neziskovka.

Kněz „ztělesňuje Kristovu přítomnost a vydává svědectví o jeho spasitelném milosrdenství“, píše v této souvislosti Benedikt XVI. v listu, kterým vyhlásil Rok kněží. Když si čteme v tomto svazku, jasně si všímáme toho, jak on sám za šedesát pět let kněžství, které dnes slavíme, prožíval a dosud prožívá, příkladně dosvědčoval a dosud dosvědčuje tuto podstatu kněžského jednání.

Kardinál Gerhard Ludwig Müller spolehlivě potvrdil, že teologického díla Josepha Ratzingera a později Benedikta XVI. řadí jeho autora do zástupu významných teologů na Petrově stolci – jakým byl, kupříkladu, papež Lev Veliký, světec a učitel církve.

Benedikt XVI. se nyní vzdal činného výkonu petrovské služby a rozhodl se, že se bude cele věnovat službě modlitby. „Pán mne volá, abych „vystoupil na horu“ a věnoval se ještě více modlitbě a rozjímání. Neznamená to však opustit církev, ba naopak. Pakliže to Bůh ode mne žádá, tak právě proto, abych jí mohl sloužit nadále se stejnou oddaností a toutéž láskou, s níž jsem se o to snažil doposud“, řekl ve své poslední, dojemné promluvě před modlitbou Anděl Páně (24.2.2013). Ke zcela správné úvaze prefekta Kongregace pro nauku víry bych z tohoto hlediska rád dodal, že možná právě dnes, jako emeritní papež, nám Benedikt XVI. velice zjevně udílí jedno ze svých největších teologických ponaučení – lekci „teologie na kolenou“.

Možná právě především z kláštera *Mater Ecclesiae*, do kterého se uchýlil, Benedikt XVI. nadále a ještě zářněji svědčí o onom „základním faktoru“ a niterném jádru kněžské služby, na který jáhni, kněží a biskupové nikdy nemají zapomínat – totiž že **hlavní a nejdůležitější službou nejsou běžné záležitosti managementu, nýbrž nepřerušovaná modlitba za druhé**. Modlitba tělem i duší tak, jak to právě dnes činí emeritní papež: trvale pohroužen v Bohu a srdcem obrácen stále k němu, jako milující, který v každé chvíli myslí na milovaného, ať už dělá cokoli. Takto nám Jeho Svatost Benedikt XVI. svým svědectvím ukazuje, co je to pravá modlitba: nikoli zaměstnání některých osob, které jsou považovány za obzvláště zbožné a možná také nevhodné k řešení praktických problémů; ani ona „činnost“, kterou ti aktivnější mezi námi pokládají za rozhodující prvek naší kněžské služby, a tím de facto modlitbu vykazují do „volného času“. Modlitba není ani jakýsi dobrý návyk, jak trochu upokojit svědomí, či pouhý zbožný prostředek, jak od Boha získat to, co v danou chvíli máme za potřebné. Nikoli. Modlitba – říká nám Benedikt XVI. v této knize a sám to dosvědčuje – je rozhodující činitel. Je to přímluva, kterou církev a svět v tuto chvíli epochální změny potřebují více než kdy jindy, jako sůl, více než sůl (*Italové něco, poněkud symboličtěji, „potřebují jako chléb“, pozn. překl.*).

Neboť modlit se znamená svěřovat církev Bohu, za vědomí, že církev není naše, nýbrž Jeho – a právě proto ji Bůh nikdy neopustí; protože modlit se znamená svěřovat Bohu svět a lidstvo. Modlitba je klíč, který otevírá Boží srdce. Ona jediná dokáže stále znovu přivádět Boha do tohoto našeho světa a stejně tak pouze ona jediná umí stále znovu přivádět člověka a svět k Bohu – jako marnotratného syna ke svému otci, který v plnosti své lásky k synovi nečeká nic jiného, než že jej bude moci znovu obejmout. Benedikt XVI. nezapomíná, že modlitba je hlavní úlohou biskupa (*Sk 4,6*).

Modlitba tak jde skutečně ruku v ruce s vědomím, že bez ní by svět nejenom brzy ztratil směr, ale také ryzí zdroj života. „Protože bez vztahu k Bohu jsme jako družice, které ztratily svou oběžnou dráhu, jako rozumu zbavené se řítí do prázdna a rozkládají nejenom samy sebe, nýbrž ohrožují také druhé“, píše Joseph Ratzinger v jednom z mnoha překrásných obrazů, kterými je poseta tato kniha.

Drazí spolubratři! Dovoluji si říci, že kdyby snad jednou někdo z vás pochyboval o středu své služby, jejím smyslu a užitečnosti, kdyby snad pochyboval o tom, co od nás lidé skutečně

očekávají, ať si hluboce promedituje stránky, které se mu zde předkládají. Lidé totiž od nás očekávají hlavně to, co tato kniha popisuje a dosvědčuje – že jim přineseme Ježíše Krista a že je povedeme k Němu, svěží a živé vodě, po které žízní více než po čemkoli jiném, kterou může darovat pouze On a kterou nemůže zastoupit žádná náhražka. Čekají, že je dovedeme k plnému a pravému štěstí, když už je nic není schopné uspokojit, že je přivedeme k uskutečnění nejnivnějšího snu, který nikdy žádná jiná moc nepřislíbí ani nevyslyší!...

23.6.2016

Videoposelství papeže Františka u příležitosti cesty do Arménie

Vatikán. Svatý otec František ve čtvrtek večer prostřednictvím zvláštního videoposelství pozdravil obyvatele Arménie, která je cílem jeho příští zahraniční cesty.

Drazí bratři a sestry.

Za několik dní budu – ke své radosti – mezi vámi v Arménii. Již nyní vás vyzývám, abyste se modlili za tuto apoštolskou cestu.

S Boží pomocí k vám přicházím, abych vykonal „návštěvu první křesťanské země“, jak vypovídá motto cesty. Přicházím jako poutník v tomto Svatém roce, abych čerpal ze starobylé moudrosti vašeho národa a napojil se z pramenů vaší víry, skálopevné jako vaše slavné kříže vytesané do kamene.

Přicházím do mystických arménských výšin jako váš bratr, kterého pohání touha spatřit vaše tváře, modlit se spolu s vámi a sdílet dar přátelství. Vaše dějiny a osudy vašeho milovaného lidu ve mně vzbuzují obdiv a bolest – obdiv, protože jste v Ježíšově kříži a svém nadání nacházeli sílu, jak se opětovně pozdvihnout, a to i z jednoho z nejstrašnějších utrpení, jaké kdy lidstvo pamatuje. Bolest kvůli tragédiím, které na svém těle prožívali vaši otcové.

Nedovolme bolestným vzpomínkám, aby se zmocnily našeho srdce, a nevzdávejme se ani tváří tvář opakovaným útokům zla. Jednejme spíše jako Noe, který po potopě neúnavně hleděl na nebe a vícekrát vypustil holubici, až se k němu vrátila s čerstvým listem olivy (Gn 8,11) – bylo to znamení, že život mohl opětovně začít a naděje se měla obrodit.

Přeji si k vám přijít jako služebník evangelia a posel pokoje, abych podpořil veškeré úsilí na cestě k míru a sdílel naše kroky na stezce smíření, které vede ke zrodu naděje.

Ať velcí světcí vašeho národa, zejména učitel církve Řehoř z Nareku, žehnají našemu setkání, které toužebně očekávám. Zejména očekávám, že opětovně obejmou svého bratra Karekina, abychom společně dodali nový vzlet naší cestě k plné jednotě.

V minulém roce jste z různých zemí přijeli do Říma a všichni společně jsme se modlili u hrobu sv. Petra. Nyní přicházím do vaší požehnané země, abychom posílili naše společenství, pokračovali na cestě smíření a dávali se prodchnout nadějí.

Děkuji a brzy na shledanou! Tsdesutian!

Zakončil papež František videoposelství určené arménskému národu před zítřejším odletem do Jerevanu.